

Vypočítal jsem, že každou vteřinu jsou na světě pokřtěny dvě až tři nové vymyšlené postavy. Uvádí mne proto vždycky do rozpaků, když se mám zařadit do toho nedohledného zástupu Janů Křtitelů. Ale co mám dělat, nějak jim přece říkat musím. Aby bylo tentokrát zřejmo, že má hrdinka patří mně a nikomu jinému (lpím na ní víc než na komkoli jiném), dávám jí jméno, které žádná žena nikdy nenesila: Tamina. Představuju si, že je krásná, vysoká. Má asi třicet let a pochází z Prahy.

Vidím ji v duchu, jak jde ulicí provinčního města na západě Evropy. Ano, všimli jste si toho správně: Prahu, která je daleko, nazývám jménem, kdežto město, v němž se děje můj příběh, nechávám v anonymitě. Je to proti všem pravidlům perspektivy, ale nezbyvá vám, než abyste se s tím smířili.

Tamina je zaměstnána jako servírka v hospůdce, která patří dvěma manželům. Vydělávali si tak málo, že manžel nastoupil jakési zaměstnání a uprázdněné místo svěřili jí. Rozdíl mezi bídným platem majitele na jeho novém působišti a ještě bídnějším platem, co dávají Tamině, představuje jejich malý zisk.

Tamina nosí kávu a calvados zákazníkům (není jich mnoho, hospůdka je ustavičně poloprázdná) a pak jde zase za barový pult. Na židličce u baru sedí skoro vždycky někdo, kdo si s ní chce povídat. Všichni jí mají rádi. Tamina totiž umí poslouchat, co jí lidé vyprávějí.

Ale poslouchá je opravdu? Anebo se jen tak pozorně a mlčenlivě dívá? Nevím a ani na tom tolik nezáleží. Důležité je, že je nepřerušuje. Znáte to, jak si dva vyprávějí. Jeden povídá a ten druhý mu vpadne do řeči: *To je úplně jako já, já...* a vypráví o sobě, dokud se tomu prvnímu zas nepodaří říci: *To je úplně jako já, já...*